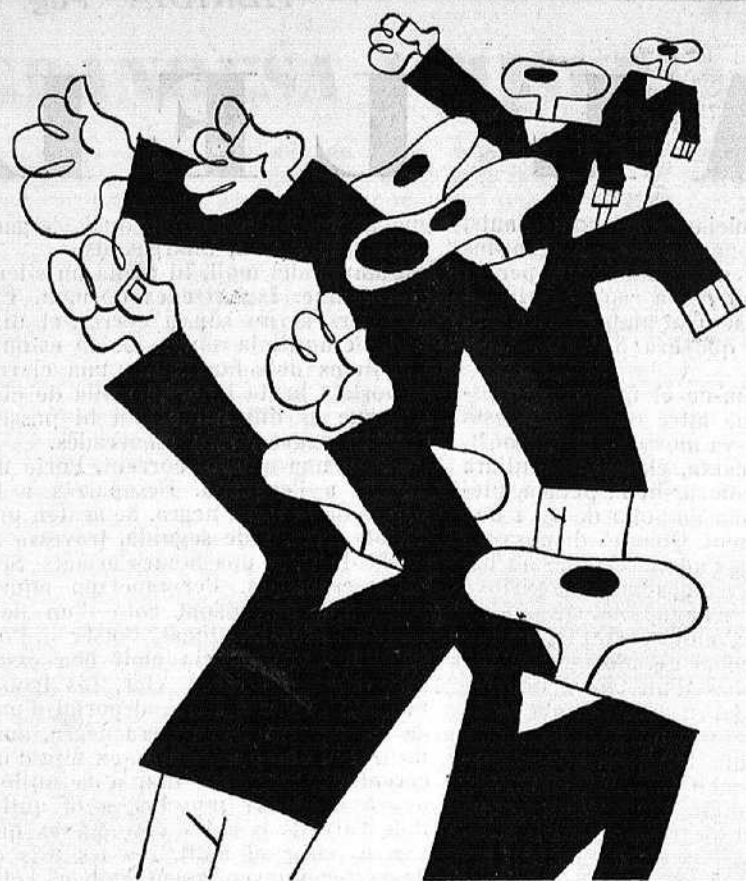

UNA PAGINA D'HUMOR

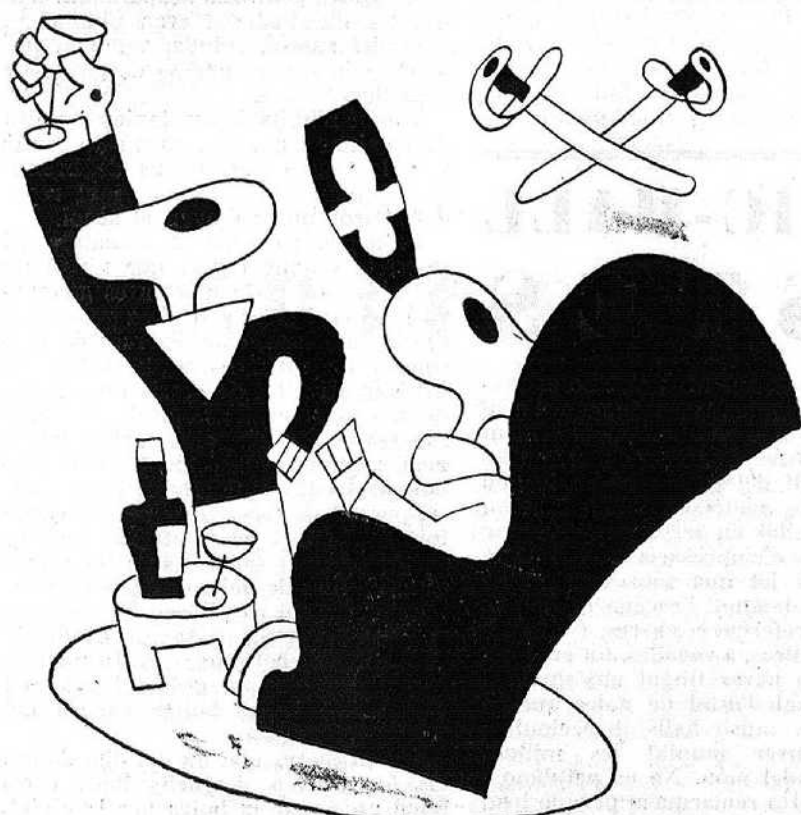
COPS DE REC

Txecoslovàquia, no serà Austria!

Bèlgica, no serà Austria!

Anglaterra, no serà Austria!

Austria, tampoc no serà Austria!

QUAN S'ACABARÀ LA GUERRA?

El mariscal Foch tenia un cuiner que era fill del mateix poble que ell i amb el qual hi havia una gran confiança. Quan la guerra començà de pesar per la seva excessiva durada, els amics del cuiner l'instigaven perquè així que li vingués bé preguntés al mariscal quan s'acabaria la guerra. Al cuiner, al qual, dit sigui de pas, també li interessava de conèixer la resposta, mai no li venia a mà fer la pregunta.

S'escaigüé que un dia Mariscal i cuiner es quedaren sols, en una posició aïllada. Mentre el segon preparava la minestra, el primer s'hi apropà, afamat de poder conversar amb el seu compatriota, de coses que no tinguessin res a veure amb les operacions militars ni amb res de tot allò que de tants mesos ençà el tenia totalment absorbit.

En veure'l voltar els fogons, el cuiner estigué manta vegada temptat d'engegar-li la consabuda pregunta. Però no gosava. Així que li semblava sentir en el cor aquella empenyeta que calia per satisfer la curiositat de llurs amics i la seva, el sentit del respecte i l'imperatiu de la disciplina li trabaven la llengua.

Fou Foch qui, desitjós d'entrar en conversa, trencant el silenci, li preguntà:

—¿I què, xicot: quan s'acabarà aquesta guerra?

RAIMU I EL LLORO

L'èxit del film «La casta Susanna», en la interpretació del qual excel·leix Raimu, ens ha portat a la memòria una bona anècdota d'aquest notable comediant.

Raimu tornava d'Alger, on havia anat a filmar algunes escenes del «Tartari de Tarascó». Entre els embalums del bagatge que portava, hi havia una gàvia amb un magnífic lloro verd i blau. En desembarcar a Marsella, Raimu passava de llarg per la Duana, però l'aturà un buró.

—M'sieu Raimu... ¿Ja sabeu que els lloros paguen?

—Què em dieu, amic? I com s'ho fan?

—Poc són ells els qui han de fer-ho. Deixeu-los de plaserteries. Paguen si són vius. No pas si, és un dir, fòssin morts.

Raimu, perplexe, clava els ulls en el volàtil, el qual, clavant també els seus en l'actor i amb la veu velada per una sobtada inquietud, diu:

—No fem coses, Raimu... Deixa't de gasteries, i paga!

ALLIÇONAMENT

Clemenceau no podia veure els mobilitzats que lluien a la mànega es-querre de llurs uniformes uns galons obtinguts sense moure's de la rera-guarda. Un dia topà en un corredor del Ministeri de la Guerra amb un jove de l'espècie dels que ara en diem enxufats. El ministre, sense poder-se contenir, l'empreguà i li preguntà com havia conquerit els galons que presumia. L'interpellat, que, naturalment, era un agregat a Intendència, de primer balbucejà una mica, però acabà per confessar que totes les seves victòries les havia obtingudes al Gran Quarter General.

Clemenceau s'anotà el seu nom, cognoms i qualitats, i l'endemà el féu comparèixer al seu despatx.

—Amic meu — li digué —, ahir vaig trobar-vos una mica pàl·lid, un si és no és anèmic... Què us passa?

—La vida al ministeri és dura, feixuga, aclaparadora, senyor ministre...

—En efecte. I és perquè coincideix amb vos que he pensat enviar-vos una temporadeta al camp.

El jove agregat somrigué a la idea d'hore, tan inesperadament, un permís.

—Ací teniu el vostre full de ruta per a la regió de Verdun... Hi trobareu bosc, aire, sol...

Es digué que d'ençà d'aleshores, els agregats cuïtaren a treure's els galons.

EL CATALA QUE ARA NO ES PARLA

Un amic nostre ens diu que l'altre dia va haver d'anar al Teatre Català de la Comèdia, de tres a quatre de la tarda, per trobar-hi una determinada persona. Aquesta, però, encara no hi era, i com que era l'hora d'assaig de la companyia, el nostre amic, per fer temps, va encontornar-se en una butaca, invisible als actors que es movien per l'escenari, gràcies a la penombra de la sala.

L'obra en assaig era «El deixeble del Diable», de Bernard Shaw, però no segons la traducció impecable de l'enyorat Carles Capdevila, que és la única que coneixiem, sinó la d'un ignorat analfabet que ha enriquit la

nova versió amb profusió de *buenos, pases, vamos, entonces i hasta luego*, sobretot en aquella part de l'obra en la qual intervé el senyor Enric Borràs. Ens sembla que ens agradarà.

LA RADIO

Entre les moltes coses pintoresques que hom escolta, si us plau per força, per ràdio, volem destacar, avui, una perla trobada — escollida, més ben dit — per una ràdio bastant oficial, de les encara moltes ràdios que, mentre sopeu o dineu, us van emitint, per tal d'assabentar-vos del que passa al món: informacions redactades i lleigides de manera que es comenta sola amb la transcripció de la susdita perla.

La perla:

—*Estas jóvenes, fueron martirizadas, escarnecidas, paseadas por las calles de Cádiz... y, después, fueron «afusilladas»!*

ADULTERI

El rellotger X. tenia una amant.

Un dia, la dona del rellotger va tenir coneixement de l'adulteri de què la feia víctima el seu marit.

Aquell dia, havent dinat, el rellotger anava, com de costum, a veure l'amant a casa seva, quan, a mig camí, va notar que la muller el seguia.

Ell, impertèrrit, seguí caminant, i en arribar a casa de l'amiga, truca a la porta, entra dret al menjador, s'enfila a una cadira i dona corda al rellotge de paret.

Baixa de la cadira, i en presència de la dona, va dir a l'amant secament:

—Són dues pessetes.

La dona pròpia estava tota sufocada en veure que havia fet quelcom impropri i equivocat!

UN ALTRE DE RELLOTGES

El fabricant B. era molt de la broma. La seva amigueta li anuncià antici- padament que en termini breu era el seu sant i que havia vist un preciós rellotge de polsera que li feia molta falta i ensens molta patxoca.

El fabricant B. ho explicava als seus amics de la tertúlia.

—I què?

—Doncs el dia del seu sant, en comptes d'aquell que ella m'havia demanat, que era caríssim, li vaig regalar un rellotge de sorra!

UN ALTRE DE SORRES

El matrimoni Z. baixà l'altre dia al principal, inopinadament, en una hora intempestiva, triada inoportunament per les fatídiques sirenes.

La veïna del principal, tenia visita: un jove amb el cabell rícat i engominat.

Ella comprengué la sorpresa dels veïns que sabien que tenia el marit al front (sanitari) i digné tot escusant-se:

—Aquest amic ve del front del meu marit.

Tothom en tingué prou amb aquesta senzilla explicació.

UN DEL FRONT

L'altre dia, a propòsit dels comentaris actuals sobre la guerra total, ens deia un amic que a cert sector del front de guerra on ell s'està habitualment, el tenen per un heroi, i més d'una vegada ha sentit dir a cau d'orella d'algué que se'l mirava passar:

—Es un tiorro, un heroi.

—¿...?

—Sí, té la dona a Barcelona.

—Segurament la dona — deia ell —, no en deu treure tant de partit a Barcelona de tenir el marit al front.

—Es la guerra total!

A PARIS

A Paris, cada dijous, al mig dia, toquen les sirenes d'alarma, per tal de recordar els parisencs que estan en provable perill de bombardeig aeri i que un dia determinat (no molt llunyà) potser els caldrà trobar en plena vigència totes les mesures defensives que el Govern francès ha anat acumulant en benefici de llurs conciutadans.

Un dels darrers dies, dijous, un parisenc de soca i arrel explicava a un barceloní recentment arribat a París, totes aquestes exposades raons que fan tenir tanta cura dels serveis de defensa a França.

Un cop enterat, el barceloní fou interrogat pel parisenc:

—Què us sembla?

—Doncs em sembla que a l'altura que hi som, ja podrien començar a fer-ho tot això dos copets cada setmana!

«LES SINDICALS I ORGANITZACIONS MOBILITZARAN 100.000 VOLUNTARIS PER A L'EXERCIT POPULAR.»

—I per què aquests 100.000 voluntaris?
—Per retirar els «voluntaris».

NAZISME A L'ARGENTINA

—Els nazis ja han començat la seva acció a la pampa.
—Sí. Fan propaganda poumpera.

SENTIT PRACTIC

—Santedat, a Bascònia ens estan matant tots els pastors d'ànimes.
—Mentre ens deixin les ovelles...

—Diu que han penjat un acaparador.
—Vols dir que a Catalunya han penjat algú per acaparar arròs o mongetes?
—No, «en» Siam.
—Ah...!

—La clau de la situació, la tinc jo. Per quelcom és tan acreditada la clau anglesa.